

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

3. V novembru.

Vernih duš dan je bil. Ne bom ga pozabil. Že zato ne, ker smo pisali o njem celó šolsko nalogo. V njej sem napravil par velikih napak, ker sem zapisal, da smo vernih duš dan hodili od groba do groba in smo čakali vstajenja rajnkih. In spet sem zapisal, da so mnogi na grobovih našigali vence in natikali svečke na spomenike. Le, kako sem mogel zapisati tako neumnost? Gospod učitelj je dejal, da pišem brez glave.

V šoli se nam dobro godi. Kadar ni gospoda učitelja v šoli, smemo celó jesti. Vsak učenec ima s seboj celo zalogo sadja. In to je čudno: skoro nobeden noče jesti domačih jabolk. Vedno si sadje med seboj zamenjavamo. Dobretov Tinček ga dá meni, jaz pa njemu. Dobretova jabolka so najmanj trikrat okusnejša kakor naša. Tinček je pa drugačnih misli.

Okrog sv. Martina bi bil pa kmalu nesrečen. Na Jeranovi njivi je rasla lepa repa. Debela in okrogla. Petrov Jaka je odrval eno, jaz pa tudi eno, Fortunov Miha pa tudi eno in še vsi drugi tudi vsak po eno. In smo jo jedli, mislite? Ne, ne. Repo smo lepo obrezali, repnik smo pa vrgli v vodo, da bi zbrisali sled za

tatvino. Repo sámo smo pa imeli za konja. Valili smo jo pred seboj, poganjali jo, vpili, kakor bi bili zares vozniki, sekali in skakali in kar žal nam je bilo, da je prezgodaj ura udarila osem. Repo smo potem skrili v meji za vasjo in odšli smo v šolo.

To smo težko čakali, kdaj bo ura dvanajst!

Vse je bilo v šoli tako pusto, tako dolgočasno. Pri pisanju smo za vajo pisali: Nikomur ne delajmo škode! Grelo nas je. Ali res že v šoli vedo, kaj smo storili? Pri računstvu spet: Oče so pridelali 785 kg krompirja, 557 kg repe, 429 kg korenja. Koliko imajo škode, če so jim vse to hudobni ljudje pokradli? ... In spet pri zgodovini. Na vrsti so bili turški napadi na naše kraje. In slišali smo: »Pomislite otroci! Ko je žito najlepše zorelo, ko so naši vrtovi obetali najboljšo sadno letino, pa so pridrli ti vražji Turki v naše kraje in opustošili naša polja, požgali naše domove in uničevali naše vrtove...« In celó pri risanju smo morali risati repo; samo pri petju smo imeli pred njo mir.

Po šoli smo vzeli spet vsak svojega konja, pa smo zdrvili proti domu. Naslednji dan je dobil spet vsak prav tam svojega konja, novega seveda, in spet je šlo kakor za resnico.

Ali, ojoj! Tretji dan smo se ravno zaleteli na njivo, pa je kar naenkrat stopil pred nas Jeranov Pavle in bič mu je zažvižgal v roki in mahal je z njim brez ozira, kam je padlo. Kar razpršili smo se na vse strani in tekli, tekli, da se je za nami kadilo, Pavle pa ni odnehal. Dobro, da ni mogel za vsemi!

Iz šole grede potem nismo več upali mimo tiste njive. Kaj, če ni spet Pavle skrit v repi? Bolje se je ogniti. Tri dni nismo upali tam mimo v šolo in ko smo četrti dan spet šli mimo, je bila njiva že razorana. Pavle je še grozil s pestmi.

November! Veš, kaj ti bom še povedal? Pust si in grd. Tvoji dnevi so oblačni, pota so blatna, v šoli se kregajo, da nanosimo od sile blata v sobo, doma pa pravijo, da se povsod pozna, kamor stopi čevelj.

In bolezní prinašaš nam in drugim.

Glavana ni v šolo, ker kašlja, Kobilarja boli glava, Mihovec se je prehladil, Podplatniku je zdravnik pre-

povedal priti v šolo za cel teden, Slanovca že celih štirinajst dni ni v šolo.

Kako je bilo prijetno, ko smo vsak dan sproti klicali:

»Glavan!« — »Ga ni, ga ni, ga ni.«

»Kobilar!« — »Ga ni, ga ni, ga ni.«

Pa so nam še to veselje vzeli, ko so nam zapovedali, da mora en sam povedati tisti prijetni »ga ni« in ne ves razred.

Tudi jaz bi bil rad ostal doma. Samo bolan bi ne bil rad. Šole sem se že naveličal. Oh, da bi bil že velik! Da bi bil vsaj štirinajst let star! Naša Franica se mi zdi kar neumna, ko pravi, da bi še vedno rada hodila v šolo. Saj lahko tako pravi, ko pa ve, da v šoli zanjo ne marajo.

Zdaj smo začeli dolgčas preganjati z igrami. Pre-rokujemo. Vsak ima dolg in ozek trak iz papirja in na njem imamo — samo na eni strani — napisana razna imena. Papir zvijemo skupaj in tovariš mora potegniti za papir in vleči, dokler sam hoče. Ko preneha, papir obrnemo in mu povemo, kaj bo iz njega. Sosedov Jaka bo škratelj, Lovačev bo pajek, Štefeto bo ščurek... Ali se smejemo!

Pa še drugo igro imamo. Vso čitanko, vso računico in ves katekizem smo že prebrskali. Iščemo samih dolgih besedi. Prvo in zadnjo črko zapišemo, vmes pa naredimo toliko črt, kolikor ima beseda črk. Potem pa pokažemo to reč tovarišu in on že ve, kaj mora storiti. Vse črke mora uganiti, če ne ga pa obesimo na vislice. Kdor pa pride na vislice, je pa vsakega sram. Pa uganite, če morete, katero besedo si mislim s temile črtami: n - - - - - t? Ne bo nič, kaj? Vsi na vislice!

Čurnov Jaka ima stržka iz orehove lupine, Markovčev ima kar cel kolovrat. Meni ga bo tudi naredil. Dal mu bom zanj cel kos kruha.

V šoli in doma nam pa pravijo, da smo otroci...